

siden, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen)ovre i Jylland i en Tale, han holdt, paa en Forespørgsel maatte indrømme, at der ikke fra Udlandets Side var stillet bestemte Krav til os med Hensyn til, hvor meget vi skulde have af Militærvæsen, hvor stor en Hær og hvor stor en Flaade, om vi skulde have Fæstningsværker, og hvor de skulde ligge. Men saa føjede det ærede Medlem noget til; han sagde noget, der lød som saa: Men man vil nok kunne forstaa, at jeg og andre Politikere have talt med fremmede Diplomater, men hvad disse fremmede Diplomater have sagt til os, kan jeg ikke staa her og sige, og det vil den ærede Forespørger heller ikke forlange. Saadan faldt Ordene fra det ærede Medlem fra Ringkøbing, og den højtærede Forsvarsminister udtalte sig i lignende Vendinger i Fredags. Han sagde omtrent som saa: Jeg kunde, hvis jeg vilde, anføre Eksempler osv. i den antydede Retning. Jeg tror nu, at den højtærede Forsvarsminister bør tage Mod til sig, saa at han siger os ren Besked og ikke nøjes med at sige: Jeg kunde, hvis jeg vilde. Derfor maa jeg rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister: Har Udlandet stillet bestemte Krav til os angaaende vort Militærvæsen og stillet dem med en saadan Vægt, at vi ere nødte til at bøje os for dem? Jeg maa absolut ønske at faa et Svar paa dette Spørgsmaal, thi man kan dog ikke forlange, at Folketinget, som nu i saa mange Aar har staaet mod dette stigende Militærvæsen, har været mod disse Befæstningsanlæg, pludselig skulde bøje sig, fordi den højtærede Forsvarsminister staar her og fortæller os, at hvis han vilde, kunde han sige os et og andet.

Og der er vel heller intet Menneske, der kan tro, at tænkende Vælgere her i Danmark — og tænkende Vælgere ere alle Vælgere, thi Højre vil paa det bestemteste hævde, at Højres Vælgere ere de mest tænkende, og vi ville hævde, at Venstres Vælgere ere tænkende Vælgere, saa at alle Vælgere altsaa ere tænkende — skulde føle sig tilfredsstillede, ved at deres Rigsdagsmand, naar han skulde aflægge Regnskab for den Stilling, han havde taget, sagde til dem: Ganske vist, jeg er gaaet imod det, vi hidtil have været enige om er godt og rigtigt, og naar jeg skal give Dem en fyldestgørende Grund for denne min Handlemaade, har jeg den, at den højtærede Forsvarsminister i Folketinget sagde, at hvis han vilde, kunde han sige os et eller andet. Det gaar dog virkelig

ikke. Det maa virkelig kræves, naar den danske Rigsdag skal lovgive om et saa vigtigt Anliggende som dette og skal stille til Disposition saa store Midler, som der her kræves af Landets i Forvejen ikke alt for store Midler, at den højtærede Minister giver os Grunde, som vi faa Lejlighed til at undersøge, for at se, om de du noget eller ikke. Paa et andet Grundlag tror jeg neppe, at den højtærede Minister vil være i Stand til at fremskaffe det Resultat, som han ønsker.

Jeg maa sige det ærligt og rent ud, at jeg tror ikke et Ord af de mange mere eller mindre dulgte Hentydninger eller Antydninger, som gøres med Hensyn til Udlandets Krav om, hvad vi skulle have af Militærvæsen. Der er desuden den Mærkelighed med Hensyn til dette Krav, at det maa se noget underligt ud og være noget forskelligt. Thi den afgaaede Forsvarsminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing, har ogsaa kendt disse Krav efter de Udtalelser, han har fremsat, men overfor ham have de kun taget sig ud som Fordring paa Søbefæstningen ved København, maaske med Tillæg af de to Fløjforter, som han i Gaar ønskede. Men overfor den nuværende Forsvarsminister, er Kravet gaaet ud paa, at vi skulle have Landbefæstningen med. Det ser altsaa ud til, at man ikke har været enig om, hvad disse Krav betød. Der er noget vaklende ved det hele, som bestyrker mig i den Mening, at vi maa have ren Besked i saa Henseende.

Men lad os saa tænke os en lille Smule om og se, hvad det betyder, dersom det virkelig var sandt, at Udlandet med den Vægt, at vi maatte efterkomme det, kunde stille saadanne Krav til os angaaende Ordningen af vort Lands Militærvæsen. Hvad vilde det betyde? Det vilde simpelthen betyde, at den danske Stat ikke var en suveræn Stat længere og ikke et selvstændigt Land længere. Der staar i Grundloven, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Der burde maaske have staaet noget i Retning af, at det gælder kun saa længe, der ikke er Tale om Ordningen af Landets Militærvæsen, thi saa er det Udlandets Krav, der skulle opfyldes, og ikke de Krav, som den lovgivende Magt finder rigtige. En anden Ting, der er sagt af den afgaaede Forsvarsminister — og det er blevet gentaget af den nuværende Forsvarsminister — er, at denne Sag skulde afgøres af de danske Vælgere. Det er de danske Vælgere, der skulle spørges om, hvad de ville